

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YUKUSUZ

3 AĞUSTOS PERŞEMBE
SAYI: 2017/31 No: 518
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4.5 TL.

ISSN 1307-7639

Forbes dergisinin "kadınlar için tehlikeli on ülke"
listesinde Türkiye 9. sırada...

Köpek Var!

Roman özet:

☆ RAMBO BİR ☆

Jon Rambo emekli bir rambodur ve kasaba kasaba yürüyerek yaşar. Araba yıkar, benzin kor, biraz da gazı maası var dir.. Pekala geçinmektedir. Bİ gün girdiği kasabanın şerifi buna takar.. İçeri atar ve hortumla ramboyu yıkayınca savaş travması canlanır.. Etrafındakileri döverek olay yerinden uzaklaşır.. Peşine düşerler ama onlar da dayak yer.. Çünkü onları ormana çekmiştir. Hatta şerife derki "Şehirde kral sendin, ormanda kral benim". Şerif korkudan ağlar.. Bİ tane de arkadaşı öldü.. Hersey o kadar üst-üste geldi ki en sonunda şerif ağlar.. Rambo sonra amerikan ordusunu yenip kasabayı sivilere zarar vermeden döver, yakar, yıkar.. En son gazılar çıkarken ramboyu yaka layip cezaevine atarlar.

Mustafa Satıcı

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Deodoran şişesinin kapağını açık sanıyorsun, çevirmeli ya çünkü bazıları, biraz çevir sağa ya da sola, orasını şu an net hatırlamıyorum, sağ mıydı sol muydu pek bilemiyorum, kapanıyor, ters yönde şey yapıyorsun, açılıyor ya, off, ne diyorudum ben, hemen karıştı, **ya işte açık sanıyorsun da aslında kapalıymış ya ağzı**, basıyorsun parmağınla da kaskatı oluyor ya öyle, duruyor öyle, sen hiç öyle bir şey beklemezken, konturpiyede de kalıyorsun, off, hüzünlülenmiyorsun musun. Bence çok hüzünlülenmiyorsun. Ben mesela şu anda çok hüzünlendim. Hem aklıma geldi, hüzünlendim, hem de nasıl bir anlatamadım olayı, kurduğum cümleye bak diyerek hüzünlendim. Hüzüncüm ikiye katlandı. Durduk yere ya. Yazmayadım keşke. Ama yazdım işte bir kere. Yazınca da kalıyor öyle.

æ Dün de erikçi çocuk bozdu hesabımı, o oldu. Bir arkadaşla Kadıköy'deydik akşam. Yedik içtik, konuştuk öyle. Tam mekandan ayrılıp evlere doğru şeyapçaz, dedim "erik alayım madem şuradan". Manav var orada. Bakkal ama. Yaptım hesabımı. Cebimde on yedi buçuk lira var. Erik on beş lira. Yarım kilo alırsam yedi buçuk veriyorum, on lira cebimde kalıyor, o da eğer altıyıldan taksiye binersem o on lira beni eve kadar götürüyor; hatta sekiz buçuk dokuz lira kadar tutuyor; üstü de kalsın bile diyebiliyorum. Manavda gençten bir çocuk vardı. Dedim "yarım kilo erik alacağım". Yedi buçuk liramı da hazırlamışım. Çocuk eriği çaldı poşete, tarttı, etiketledi, beni içeriye gönderdi. Bakkal olan kısma. Parayı orada ödeyeceğim, kasada. Etiketle baktım şöyle bir, dokuz lira altmış kuruş yazıyor. Gramaj olarak tam olarak altı yüz kırk iki gram. Ulan ayı çocuk. Beş yüz gram nerede, altı yüz kırk iki gram nerede. Yedi buçuk lira nerede, dokuz lira altmış kuruş nerede. Bütün hesabımı bozdu. Bir de havalı ki. Hiç demiyor ha. "Fazla koydum ama sorun olur mu" demiyor. Pis ya. Edasından geçilmiyor. On lira verdim, kırk kuruş geri aldım. Kasaya kadar gitmişken de geri adım da atılamıyorum. Yedi lira doksan kuruş kaldı cebimde. Yuvarlasan sekiz lira. Yetmiyor. Taksiye yetmiyor. Öyle elimde erikler, kara kara düşünürken, arkadaşım, "ben de o yana gidiyorum, beraber gidelim, seni bırakayım" dedi, canıma can oldu. Takside giderken öyle, cebimdeki yedi lira doksan kuruşu arkadaşşıma zorla da olsa verdim, biraz da erik verdim. Yıkamadan yemeye başladı erikleri ayı. Bu arada evin önüne doğru ışıklarda fren sıkınca bizim taksi, gecenin karanlığında bir adam, taksi şöförüne seslenerek, "balataların ötüyor" dedi. Taksi şöförü de "la havle" dedi. Manyakça bir gündü.

æ "Neskahve diyenlerin istisnasız tamamı iyi insan. -Volkan Karakoçak-

æ Tankut Ağabey, zamanında yok pahasına satın aldığı, ancak şimdilerde ise paha biçilemeyen, her köşesini bambu ile donattığı, Darıca'daki yazlığına çağırdı beni geçenlerde. "Hem gelmişken benim kıctan takma motoru da tekneye taşıtacağım sana, armatör Vahit Bey'in hediyesi, depoya da toparlarız yorgun gelme, erken gel, hava serinken gel" diyerek çağırdı hem de beni. Gecikeceğim korkusu bir yandan, serin havayı kaçıracam korkusu bir yandan, gözümde uyku girmede o gece resmen. Yine de geç kalmadım ama. Motoru taşıtıktan sonra sürdü beni depoya. Tankut Ağabey deponun kapısındaki kilidin yağsız kalmış olmasına söylendi önce biraz, sonra demir kapıyı açtı. O anda büyük büyülendim. Tepeleme bambu sepetlerle doluydu depo. Sepetlerin içinde envayi çeşit çizgi romanlar. Ama en çok da Tommiks. "Sana vereceğim bu Tommiks'leri, bakma güzel çocuktu Tommiks, adam vuruyordu belki ama seçerek vuruyordu, öyle herkesi de vurmuyordu, içinde insanlık vardı, ışıltılı bir çocuktu Tommiks" dedi. Elime birkaç Tommiks sıkıştırdı, sonra da, "düş önüme, daha bahçedeki kuru yaprakları temizleteceğim" sana dedi. O gün beni iki Tommiks'e, iki bambu sepet kokusuna ırgat gibi çalıştırdı. Resmen öyle oldu o gün. Ress-ven ama. Eve döndüğümde belim inciniyordu.

æ Geçenlerde Koşuyolu'nda elinde sopasıyla kedileri rahatsız eden zihinsel engelli kardeşimizle biraz münakaşa ettik doğal olarak. Ben kendisine zihinsel engelli diyorum, mahalleli deli diyor. Dikkatimi çeken, beni görür görmez sopasını inceden saklamaya çalışması oldu zihinsel engelli kardeşimizin. Çok da uzatmayayım, "sakın dokunma bak kedilere" dedim. "Ama onlar da insan yiyor" diye cevap verdi. Dedim "yiyecek tabii insan, yemesin mi yani insan, elbet yiyecek insan". Saçma bir muhabbeti.

æ Allah'ım beni neyle sınıyorsun bilmiyorum ama gerçekten çok büyük sanıyorum, resmen o oluyor. Benim o adına karpuz denilen şeyle aramın hiç ama hiç iyi olmadığını artık çok kişiler biliyor. Böyle bir şeyi niye bilsinlerdi ama biliyorlar işte. Yazıyorum anlatıyorum çünkü. Off yaa. Ben bu kadar sevmekzen karpuzu, karpuz eve asla giremezken, karşımda kimse karpuz yiyemezken, benim bulunduğum ortamda karpuz olamazken, Hazar Bey karpuzun büyük hastası çıktı, ağlasam ağlıyorum rüyalarımda, o oluyor. Tatilde ben havuzdayken masaya gelmiş karpuz, garson da nereden bilecek, Hazar Bey de... off yaa... düşündükçe çıldırışım geliyor. Bir de doktor tavsiyesi şimdi. Diş çıkıyor Hazar, doktorun söylediğine göre, en güzel şey karpuzmuş. Soğuk soğuk olacağımış. En son, marketten, küçük boyutta da olsa karpuz alındı eve, acımı nasıl anlatsam bilemiyorum. Ben yine görmüyorum karpuzu. Yine bir şekilde saklanıyor benden, ben yokken yeniliyor; ama ben yine de o karpuzun evde olduğunu biliyorum ya... off yaa.

æ Hoşça kal.

"sahne 2017" (sezonu erken açmak)
11 Ağustos Cuma / BKM Mutfak Sahne / Saat: 21.00 / bilgi: 0212 327 72 00
15 Ağustos Salı / Kadıköy Bahane Kültür Salon / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 345 54 49
(biletler biletix)

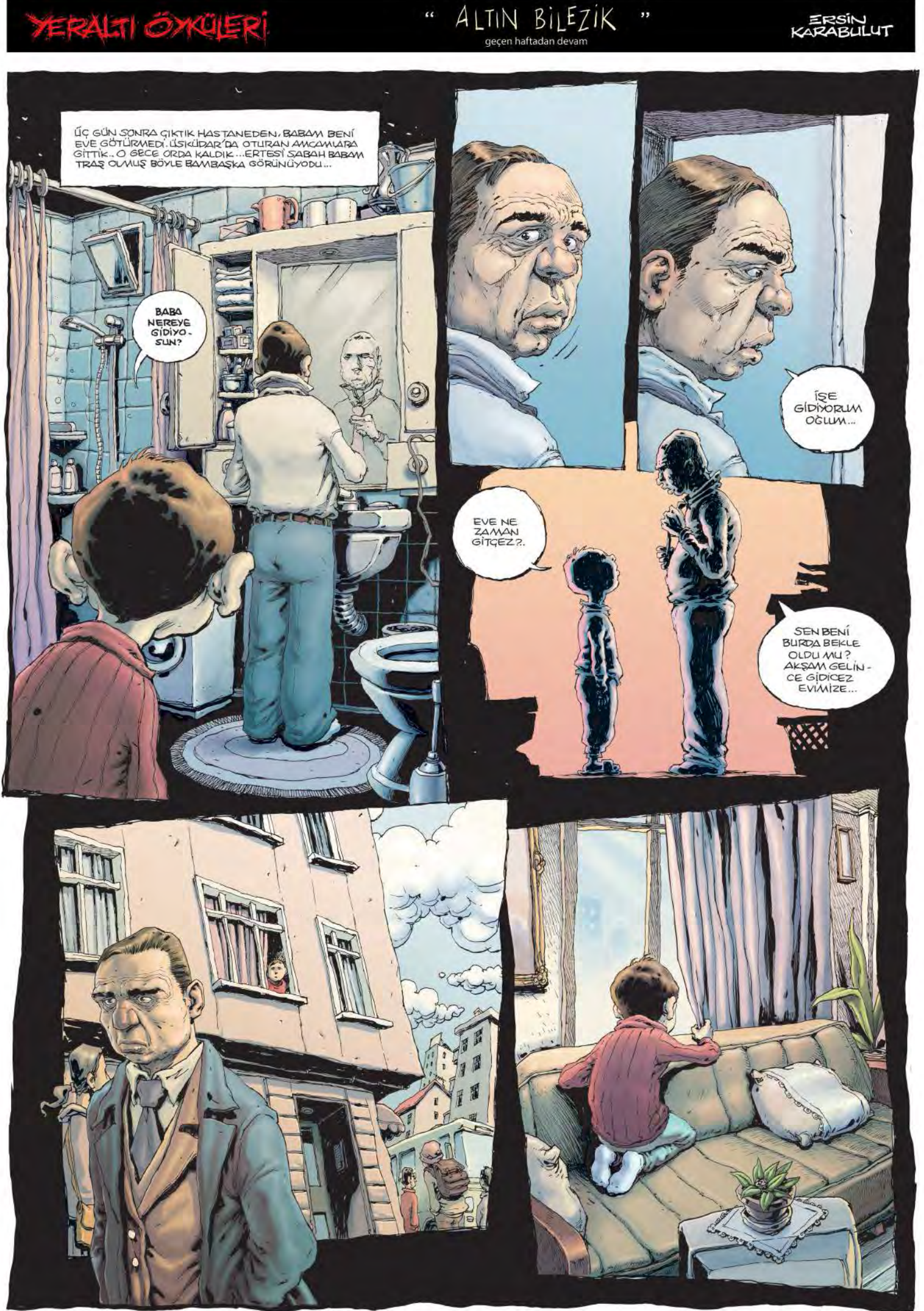

Kara Para, Nereden Buldun ve Nereye gitti

Yasadışı yollarla elde edilmiş kazancı anlatmak için kullanılan "kara para" tabiri, Türkiye'de genellikle işleyişini tam olarak kavrayamadığımız ve üstelik daha çok nasıl para kazandığını anlayamadığımız ve zarar ettiğine emin olduğumuz işletmeler için kullanılıyor. Ne zaman akıllarda "Yahu burası nasıl para kazanıyor?" sorusu belirse, "Kara para akılıyorlar abi," peşinden koşuyor. Bir yandan neden hemen hepimizin kendimizi ülkedeki bütün işletmelerin CFO'su gibi hissettiğimizi merak etmiyor da değilim: Bize ne arkadaş? Şirket kârlı mı değil mi neden bu kadar dert ediyoruz? Tabii doğal olarak her işten de anlamıyoruz. Ama çok az insan nasıl para kazandığını anlamadığı yerin belki de para kazandığını ve kendisinin bunu anlamadığını kabulleniyor çünkü bir işletmenin ne kadar para kazandığını hemen herkes sürekli olarak hesaplıyor.

Şimdi şurada 80 milyon kişiyiz, birbirimizi biliriz, numara yapmayalım. Çoğumuz bir yere yemek yemek için oturan iki kişinin ilk yaptığı şeyin oturdukları müessesenin elektriğini, suyunu, kirasını; sonra da kendi ödediklerinden yola çıkarak ciroyu ve işletmenin olası kârını bulduğunu biliyoruz. Tabii bunu ilk randevularımızda falan içimizden yapıyor, potansiyel sevgiliimize sırtırken bir yandan da:

"Ayda bin lira elektrik gelse, beş yüz su de, beş yüz de tabela vergisi vesairesi, iki bin eder. Beş kişi çalışıyor, iki vardiya olsa on, asgari ücretten on sekiz bin yapar. Şef garsona, aşçıya biner lira daha ver yirmi bin. Üç bin lira da peçete, deterjan, muhasebeci, ıvr zıvr ekle sen ona. E yeri merkezi, temiz yirmi beş bin kira veriyordur, yani aylık elli bin sabit gider diyelim. On masa var, ortalama bizim gibi iki kişi otursa, bizim hesap yüz civarı gelecek, bin lira eder. Masalar sabahtan akşama on kere dolup boşalsa on bin. Şu yiyip içtiklerimizin maliyeti en fazla bunun yarısı, demek ki günde beş bin eder, haftada beş gün böyle çalışsa iki gün hiç iş yapmasa ayda yüz bin. Ne etti? Ayda elli bin kâr. KDV'sini, kurumlar vergisini düş, nereden baksan yirmi bin kalır. Güzel para."

diye düşünüyoruz. Ama işte bazen hesabın içinden çıkamadığımız oluyor, "Ulan iki saattir burada oturuyoruz, bizden başka iki kişi geldi. Gün boyu böyle olsa, iki saatte üç masadan on saatte otuz masa eder, e masa başı kâr elli liraydı, günde bin beş yüz, ayda otuz bin anca yapar. E aylık masrafi bundan daha fazla, ergo, kara para akılıyorlar!"

İyi ama kara para aklayan adam keriz mi kardeşim? Neticede ben kara para aklayacak olsam, kâr eden bir işletme kurar, işletmenin kârını yüksek gösterir böylece elimdeki kara paranın vergisini öder aklarımla ki bakma, o da benim kerizliğim zira bu esnada kara paranın yarısı vergiye gitmiş olur. Onun yerine parayı bir kumarhaneye versem komple,

yüzde beş komisyonla, onlar da bana geri kalanı "Büyük ikramiye kazandınız tebrikler!" diye geri ödese daha kârlı gibi, bir tek ivazsız intikal vergisi öderim para yine daha ucuza aklanır. Ha şimdi buradan "Kara para aklamak isteyen gençlere öneriler" verdiğimi zannetmeyin çünkü aslında bu kara para işi bize genelde Amerikan filmlerinden, biraz da Talih Kuşu filmindeki "Paranın yüzü sıcaktır," diye gezen kara paracı tiplemekten yadigar bir konu zira Türkiye'de kara para diye bir şey yok, dolayısıyla kimsenin kara para aklamasına da gerek yok.

İşte "Kara para akılıyorlar abi," geyiği yapanların farkında olmadıkları durum bu. Yani evet, bir ara Ecevit hükümeti döneminde "mâli milat" ilan edilip "Nereden buldun lan bu kadar parayı şerefsiz, on lira maaşın var da nasıl on milyonluk yalı alıyorsun?" ya da kısaca "Nereden buldun?" yasası çıkmıştı ama sonra gelen hükümetlerden biri ilk iş olarak kaldırdı o yasayı, şimdi hangisi hatırlamıyorum.

Ayrıca ezkaza varlığını beyan etmek zorunda olduğunuz bir makama gelseniz de nereden buldun? diye sorsalar bile tek yapmanız gereken "Düğünde taktılar kardeşim," demek zira kimse "Hadi lan oradan, düğünde kuru yük gemisi mi taktılar?" diye sormuyor, soramıyor. Ondan önce "Ninem öldükten sonra çıkınından buldum," diyen bile oldu, nineler ne çıkınlar bıraktı ki içlerinden Yeniköy'de yalılar çıktı, anlayamazsınız.

Yani günün birinde sabah uyandığınızda banka hesabınızda ansızın bir milyon dolar olsa, bir yanlışlık falan ötürü de kimse uyanmasa, parayı aklayacağım diye uğraşmanıza gerek yok. Ha diyeceksiniz ki "Ya mali zaptiye gelip sorarsa?" Valla düğünde taktılar, hem de yüz dolarlık seri numarası takip etmeyen banknotlar halinde deste deste taktılar, itirazın mı var ulan?" dersiniz. Tabii siz yine biraz kibar olun, adamların damarına basmayın. Ha inanmayan arkadaşlar aralarında para toplayıp misal benim hesabıma bir

milyonu yatırırsınlar sonra da maliyeye ihbar etsinler, bakın görün bir şey oluyor mu olmuyor mu.

Ha günün birinde nereden buldun yasası çıkarsa da çözüm hazır. Hiç çekinmeyin gidip "Evde on milyon dolarım var," diye beyanda bulunun. Nasıl olsa sadece o tarihten sonra kazandıklarınızı sorgulamaya hakları olacak. Siz de günün birinde kara para kazanacağınız bir iş yapar da on

milyon indirirseniz "E önceden demiştim ya lan," dersiniz. Adamlar inat eder "E nerede hani göster," derlerse de fazla kasmayın, "Eşe dosta taktım düğünlerde," deyin geçin. Ama allasen, kafamızın çok basmadığı işler yapanlara "Kara para akılıyorlar kesin," demeyi bırakın. Hayır ben de anlamıyorum yirmi liraya şehirlerarası otobüs taşımacılığı yapanların nasıl para kazandığını ama buna dair tepkim "Kara para akılıyorlar" demek yerine sadece şehirlerarası otobüs taşımacılığı işine girmemek oluyor.

"Derman arardım
derdime derdim bana
derman imiş
Bürhan sorardım aslıma
aslım bana bana bürhan
emiş"

Niyaz-ı Misri (Bürhan:Delil)

● Son dönemde, toplum mu
demokratlaşıyor yoksa 0 mu giderek
tiranlaşıyor, anlayamıyorum.

● İsmi geçelim, televizyon
oyuncusu bir dişi marka,
röportajında "Genç eş size
enerji veriyor mu?" sorusuna
şöyle cevap buyurmuş: "Bazen
sınıf arkadaşlarımla karışlıyorum, 'İleride ben
de mi böyle olacağım' diye düşünüyorum. Sonra
hatırlıyorum, aynı yaştayız." İyi bari, hanımefendi
gene de hatırlıyor, hiç hatırlamayabilirdi de! Sınıf
arkadaşıyla konuşan yok ki, olsa çıkıp diyecek,
"Seninle aynı sınıfa düşmez olaydım! Ben tam nasılım
da, sen ileride benim gibi olmaktan kaygılanıyosun
arkadaşım? İleridesi mi kalmış, sen olacağını
olmuşsun. Bence çok konuşma da git bebe bele."
(Bebebele! Bonservisi elinde forvet!) Ne diyodum, bu
nasıl bir böbürlenme sayın duduk, bu ne dravdan bir
çoşku? Bravo size!! Bildiniz mi şarkıyı, "Yok olur o
hanlar, saraylar" der. Duydunuz mu türküyü, "Gider
ay giz, bu güzellik sene de galmaz" der. Sanatçı,

**Arayış bir anlamdır.
Anlam ararken bunu
unutmayın.**

geçmişine düşkündür, sınıfını korur! "Benzemez
kimse sana" diyeniniz varsa, ne mutlu size. Lakin
"Benzemez kimse bana" deyince bir tuhaf oluyor,
acıp oluyor. Haybye de oluyor. Vakia, ne çok
benzeriniz var bu şehirde, bu ülkede, bu dünyada...

● Hangi rakun, kabuklu yemiş
borcu yüzünden canına kıymış?
Hangi bizon, karşı cinsle ilişkisi
yüzünden cinayet işlemiş. Hangi
maymun, evrakta sahtecilik

yapmış? Evrim iddiası,
insana kibir yüklüyor.
"Gelişmişlik"
kavramını icat edip,
dili bilgisi kurallarına

bağlayıp, seslendirince
daha gelişmiş oluyor muyuz
bakalım? Maymunden geldin
ve kendini 'daha üstün' ilan
ettin öyle mi? Yarım akıllı
maymun gerilerde kaldı!
Tabiatın kadim evladı, senin
'gelişmemiş' halin yani. Aferin
sana. Hadi şimdi yeni viyadük
yap! Haaa, zaten bir
türüsündür, kendi içinde
inkışaf etmişsindir,
o ayrı bak,
yolun meleklik
olsun...

● Aynı gazetede gördüm iki isim. Ali Weiwei ve
Janet Barış. Muhtemelen türk anne ve yabancı
babadan Bay Weiwei ve tam tersi Bayan Barış.
Melezleşme en güzeli, hepimizin hepsi olması yolunda
en aşk dolu çare. Üstelik kansız. İki isim, Ali bey
ve Janet hanım evlenseler diyelim, durduk yerde
gayet muntazaman türkçe konuşan bir Janet
Weiwei çıkacak karşımıza. Hayır, daha ne
olsun yani.

● Markalaşmamış birey
başarısı: Anonim...

● Irvin
D.Yalom'un
yazdığı "Divan" adlı romanı,
bilhassa psikoloji meftunlarına
tavsiye ederim. Sürükleyici
hikayeye ve psikiyatrik detaylara
sahip. "Çağdaş toplumda erkekler
arasındaki dostluğun azlığı" da
işlenmiş inceden... Romanda
Whittier 'den alıntı var: "Kah
dilden dökülür, kah kalem yazar
/ En hazine sözler 'Keşke'
diye başlar." Keşkeler,
hayıflanmalar... Hem acı
verici, hem de vakit
kaybı. Bari biri
olmayaymış...

**Bir kadına sevgilisinden
niye ayrıldığını sordular,
"Adamın konusu bitti"
dedi...**

● Yanlış anlaşılma yok, geri vites var...

● Büyük şairimiz Şeyh Galip, Galip Dede, "Fariğ
olmam eylesen yüz bin cefa sevdim seni" diyor.
Vağgeçmek demek, fariğ olmak. Ben yüz bini görüyor
ve rest diyorum dedem! Muhteşem şiir, Sadettin
Kaynak tarafından yapılan bestesi de muhteşem, bu
topraklarla kıvanç duyuyorum. Beş dörtlükten ibaret
şiir. Son mısraları arka arkaya getirdim: "Şahit olsun
aşkıma arzû sema sevdim seni
/ Bir devasuz derde oldum
mübtela sevdim seni / Ya
sevah olmuş veya olmuş hata
sevdim seni / Hasılı beyhude
cevr etme bana sevdim seni
/ Anlasın bigane bilsin aşına sevdim seni." Dedem,
güzel dedem, Galip Dedem, nur içinde yat. Gönül
gözümüzle okuyacağız seni. Harika şiirin son kıtasını
da paylaşmadan edemedim: "Galib-i divaneyim
Ferhud-u Mecnun'a sala / Yüz çevirmem olsa dünya
bir yana ben bir yana / Şem'ine pervaneyim perva
ne lazımdır bana / Anlasın bigane bilsin aşına sevdim
seni."

● Bazılarında özgeçmiş yok, özeleştir var...

● Kıbrıs'taki bir arkadaşım ile konuştu. "Bir
arkadaşımız, peygamberlere özenip denizde yürümek
istedi" dedi, sonucu sordum, "Denize düştü"
dedi...

İLKER ALTUNGÖK

BABAYA İZLEMİYEN ŞARKILAR

FurkanÖzçoban

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Rüzgar gibi bakıyorsun - / saçlarım uçuşuyor"

E. E. Cummings

O en sıcak, malum günün gecesiydi. (Antalya) Koca şehir; yerler, binalar, duvarlar; her bir taş, ayrı ayrı birer elektrikli ısıtıcı kesilmiş, etrafa bayıltıcı şualar yayıyorlardı. Isının bir sesi de vardı sanki. Bir vınlama. Binanın yanından geçerken ekstra bir ısı hissediyordunuz yüzünüzde, köşeyi dönünce kesiliyor. Korkunç. Yerler ha keza. Koca bir göbektasının üzerinde yürür gibi. Güya hava almaya çıkmış, bayılmanın eşliğinde yalpalaya yalpalaya dolanıyordum. Gecenin onbiriydi. Kalabalıktı. Kıpırtısız palmyeler. (dur korkma iklim değil mevzu, karpuz büyüklüğünde dolular bile yağsa yazmayacağı) İşte o ara

onu gördüm. Neyi? Bir ekran. Caddede. Müşteriler tamamen mi, tükenme noktasına mı geldi dayandı, yoksa aşırı sıcaktan dengelerini mi kaybettiler, artık her ne olduysa; yol üzerinde artık iyice bitmiş "pavyon geleneği"nin en son kalıntısı o son (biricik) "pavyon"lardan biri, caddeye epey büyük bir ekran koymuş. Aşağıda olan biteni gelen geçene gösteriyor. Canlı. Hayda! Orası gösterilir mi? Bu da mı oldu? Durup bir müddet dişim ağrıyormuş gibi yüzümü buruşturdum. Oranın en önemli "numarası" gizemi. Gizemiydi. Loşluğu, yarıkaranlık olmağı, gölgeleri, bulanıklığı. Müphemliği, pusu, dumanı... Esrari, esrarengizliği. Kabul edilmiş, onaylanmış (bir "hayat tarzı" içinde yaşayan), çoluklu çocuklu "normal" insanların ortalıktan el ayak çektiği epey geç, tenha saatlerde onlar; "gece insanları" Kendilerini normal insanların dünyasından ayıran o merdivenlerin başına gelirlerdi. Hırsız gibi iki yana çok kısa bir bakış. Sonra girerlerdi. Merdivenler, merdivenler... Bi sürü merdivenlerle, döne döne aşağı, iyice aşağılara o izbelere...

Bir "mücrim" gibi ürkek, utangaç aşağı, aşağılara inerler; indikçe de, "vaad edilen" in o bulanık ayartılarıyla gitgide artan kalp çarpıntılarıyla... Öyle olurdu. İnildikçe de o acıklı müzik daha net duyulur olur, rakı, sigara, küf, rutubet, pudra, taklit parfüm, ter karışımı o kıskırtıcı koku iyice kesifleşirdi. İşte o, ordaki merdivenlerin yanına koymuşlar o ekranı. Oldu mu şimdi? Oranın mahremi caddeye açılır mı? Hem de o kalabalık saatte. (gerçi, kızlar mızlar görünmüyor, sadece orkestranın bir bölümü, garsonlar, yarı karanlık bir bar falan, yalnız bomboş oluşu da bariz bir şekilde hissediliyor tabii) İşte o ekranı görünce, bir eski müdavim gibi şöyle dedim: "İşte şimdi bitti 'Pavyon' Tarih oldu." (kimi zaman böyle veciz söz söyleme ihtiyaçlarım) Siyah beyaz filmlerden bilirsiniz "pavyon"ları. (Genç arkadaşlara diyorum) İstanbul'dakilerden ziyade beni daha çok çeken "taşra" dakiler. Onlar olurdu. Eski taşra. Anadolu'dakiler. İzmir'de, Antalya'dakilerinden bir kısmını görme şansım oldu. Adana'dakileri çok merak ederdim. Anadolu içlerine gidildikçe, muhafazakarlık oranı arttıkça, çelişki/çatışma daha keskinleşir. Çok daha hüznümlü geliyordu bana. (O kızların dramları, suçluluk duyguları) Şimdi burda bu şekil yazınca eski bir kulağı kesik, bir bitirim, bir alemciymiş gibisinden bir yanlış izlenim bırakmak istemem. İki şekilde; bir: o kavramları önemseyene; "vaay" diyene. Yalan olmasın, öyle biri değilim. Hakketmiyorum. Hiç alakam yok. (Belki de tam tersiyim) Herneyse ikinci

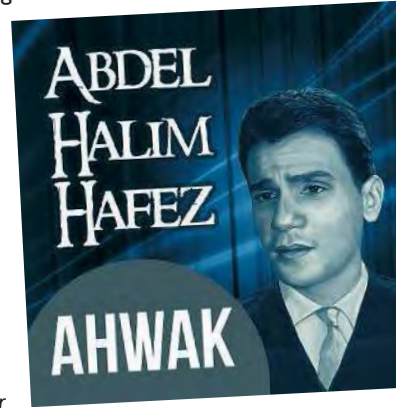
yazmaya takatim kalmadı. Geçiyorum. Ben biraz meslek icabı. (yazdığım romandaki iki kadın o çeşit "mekan"larda çalışıyordu--Hoş, ben bu "merak"la, işin içinde meslek falan filan da olmasa; oraların müdavimi, müşterisi olmaya maddi durumum elvermezdi ama bir genç kız olmuş olsaydım herhalde çoktan "pavyonlara düşmüş" olurdum. Olacağı oydu--) Merak, meslekten çok çok önce geliyor yani (yumurta/ tavuk) Kahire'de, İskenderiye'de dahi epey uğraşıp buna benzer, çok nadir bir kaç mekanı görmüşlüğüm var--Mısır'ın gelmiş geçmiş en büyük, efsanevi erkek sesi Abdül Halim Hafız'ın kimi filmlerinde bizdekilere benzer çok hoş pavyon sahneleri var-- youtube'a " Abdelhalim Hafez - Tekhonoh " yazarsanız hem o enfes şarkıyı dinler, hem de o sahnelerden birini izleyebilirsiniz - sonlara doğru hüznümlü pavyon kızlarının

aşktan yanmış, harabolmuş Abdül Halim'i avutmaya uğraşırken kendi dramlarına dalıp gitmeleri falan çok dokunaklı) Bu bitmiş, yok olmuş, bambaşka bir şeye dönüşmüş, yeni hallerini bilmiyorum ama, o zamanların müşterisinin büyük kısmı içine kapanık, utangaç, melankolik köylülerdi. Esnaf. (çok zenginler oralara gitmez, onların gittiği klupler başka) Çoğu onlardı. (Hedef onların ceplerindeki deste deste o paralar zaten) Mahsulleri satıp gelmiş köylüler. Filmlerden görüp bildikleri şeyler. Büyük şehirlerin modern hayatının flörtleri, genç kızlarla buluşmalar, etmeler, elele yürümeler falan filan. Hiç yaşamamış oldukları şeyler. (amaç doğrudan sex değil, öyle olsa o kolay) İşte orası, onlara o yaşamamış oldukları kayıp geçmişin güya bir çeşit telafisi imkanını, flört başlangıcı, aşk başlangıcı

sahnelerinin bir çeşit simülasyonunu. Onu sunuyor. Sunuyordu yani.

O dumanlı yarı karanlığın içinde, alkolün de yardımıyla, zihinlerinin derinlerinden çıkarttıkları gölgelerle eksik parçalarını tamamladıkları hayaller. Orada o gölgelerin arasında kısıcık ışıltılı, pullu etekliliğiyle genç kızlar. Birazdan işaret ettiğiyle masada, yanyana oturacak. İyice yanyana. Genç kız gülümsüyor. Tavanda kırık aynalı döner küre. Dönüyor. Dönen binlerce ışık. Onlara olmamış, istedikleri gibi olamamış hayatlarının içinde yaşadığından başka; başka küçük bir kainat sunuyor. Küçük, sadece onlara ait. Yıldızlar gibi binlerce küçük ışık karanlığın içinde dönüp duruyor. Duvarlardan geçiyor. Kız eğilip kulağına bişeyler söylüyor. Flört sahnesi canlandırıldı. Birazdan, neticeye ulaşmadan iyice sarhoş olup

başı masaya düşecek. Ayıldığında kızlar gitmiş. Olsun. Çok çok kötü sesli detone şarkıcı kadın dünyanın en iç paralayıcı şarkısını söylüyor. Şarkıyı ilk kez duyuyorum. Bu kadar, bu derece etkileyici bir şarkı olabilir mi? Sarsılmıştım. Sonradan en mükemmel, en iyi müzisyenlerle icra edilip en iyi sesli şarkıcı tarafından söylenmişini dinlemiş, şaşırmıştım. Bu o mu? Allalla. Bu alalade, ruhsuz, kuru bir şarkı. Nerde o, nerde bu?

İşte kendi içine doğru çökmekte olan o küçük kainat caddenin kalabalığına açılmıştı. Bereket herkes ellerindeki telefonlara bakıyordu. Ben de çıkarttım, telefona baka baka yalpalaya yalpalaya eve döndüm. Kapıyı kapattım.

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler dilerim...

Normal şartlar altında

gazetelerin, dergilerin,

televizyonların yayın

politikalarına o yayın organlarının yayın kurulları, yayın yönetmenleri, patronları karar verir. Ama **Yeni Türkiye'de** bir gazetenin yayın politikasına adli makamların karar vermeye kalktığını görebilirsiniz. Dergi olarak bundan sonra bulmaca dergisi ya da boyama kitabı olarak çıkmamıza karar verilmemesi elbette en büyük temennimizdir ama büyüklerimiz yarın öbür gün bizden sayfaların sağına soluna Karadeniz fıkraları yerleştirilmiş bir boyama kitabı ya da ünite dergisi olmamızı buyurlurlarsa da yapacak çok bir şey yok gibi görünüyor.

Normal şartlar altında insanlar yıllardır bir türlü "düşünemediklerini" her allahın günü yazan çizenleri, günün birinde o "düşünemeyen" gerçekleştikten sonra en azından takdir ederler. Ama **Yeni Türkiye'de** iktidarın yıllardır bir türlü "düşünemediklerini" her allahın günü yazan çizenleri, o "düşünemeyenler" gerçekleştikten sonra tevkif ettiğini görebilirsiniz. Görünen o ki **Yeni Türkiye'de** insanlar artık aslında bir bakıma şom ağızlı olmaktan yargılanmaktadır.

Normal şartlar altında istifa etmek için kapınızı çalan bir elemanınızı istifadan vazgeçirip iki gün sonra da deve yüküyle tazminat verip kovmak sadece sosyopat olduğunuzu gösterir. Bundan yıllar önce Cem Uzan hakkında anlatılan bir efsane vardı: Üst düzey yöneticilerinden biri, istifasını verip Show TV'ye transfer olmuş, orada çalışmaya başlamış Cem Uzan da buna çok bozulmuş. O kadar bozulmuş ki; aramış, araya adamlar sokmuş, allem etmiş, kullem etmiş, dev transfer paraları teklif etmiş ve sonunda istifa edip başka kanala giden yöneticisini geri döndürmeyi başarmış. Ama tekrar işe başladığı ilk gün, dünya kadar para döküp tekrar işe başlattığı yöneticiyi odasına çağırıp "Sen istifa etmiştin değil mi, şimdi de ben seni kovuyorum!" diyerek kovuvermiş. Doğrudur değildir, ama doğruysa bildiğin delilik. Diğer yandan da iki ay içinde üç kanal değiştiren yönetici bir daha aynı sektörde iş de bulamamış hâliyle. Ama **Yeni Türkiye'de** herkes Cem Uzan hem de elâlemin parasıyla Cem Uzan. "Siz kovmuyorsunuz ben istifa ediyorum!" gururunun yerini "Sen istifa etmiyorsun, ben kovuyorum," deliliğinin ya da (keriz liberal gibi "Ay aman niyet okumayalım," diye illa her söyleneni doğru kabul edecek değiliz) "Ben istifa etmiyorum siz kovun da tazminatı indireyim ay balam," kurnazlığının aldığı yere **Yeni Türkiye** denir.

@baris_uygur

ÇOCUĞUNU DÜRBÜNLE İZLEYEN ADAM

alpay erdem

Hanım bizim çocuk, ağzına leblebi atma... ya çalıyo, becere... miyo... Yarım saat... öyle debeleniyor... Eşsek... Hayır, yani bunu insan gibi yersen, gelir de babanın düşmanını mı skerler, o mu olur... Hayır ben bunu merak ediyorum.

Hanım bizim çocuk, şimdi de ağaçta sincap gördü, ona bakıyo... Bu çocuğun bakma huyu var... Gerci sincaba da bakmıyacaksın da neye bakacaksın... Sincap bu... Bunu gördü mü butra bakıacaksın... Benim bi arkadaşım var mesela, hayatında sincap görmemiş, resmen o olmuş...

Oha, hanım bizim çocuk harekete geçti... Ağaçtan döne döne düşen tohumu öyle bakıyordu, son anda dehmayı vurdu tohumu, o oldu... Ha o oldu da ne oldu... En azından bi hareket oldu, bi neşe oldu... Ha çocuk yine eşsek, o ayrı oldu...

Off yaa... Bu ne sakil bi görüntü... Bizim çocuk Nezihi'nin piçinin pazusunu tutuyo... Hem de hayranlıkla... Böyle bi kolaycılık olamaz... Sen de çalı, senin de olsun pazunu, kendi pazunu tut... Millet'in de bi tarafını kaldırma... Uyuş oluyorum zaten Nezihi'e o oluyo... Piçi de kendi gibi...

Hanım bizim çocuk, uğur böceğine "uç uç böceğim" diyo, uğur böceği uçmuyo... Yarım saat izliyo... Rum, en uçak bi hare, ket yok... Resmen uğur böceği bizim çocukla oyun oynuyor, o oluyo... Resmen çocuğumuzun izzet-i nefsiyle oynuyo...

Hanım bizim çocuk, sivri kafayla birlik olmuş "deli kız" oyunu oynuyo... Bizim çocuk deli kız olmuş, sivri kafa ise gerek manilerle, gerek alkışlarla bizim çocuğa yön veriyö... Böyle de sayko, saçma bi oyun görmedim... Bu nasıl bir ikili deliliktir, çözemedim.

Hımm, şu iğrenç oyun... çağı bulmuş bile... O kadar saklıyorum, yine buluyor... Havaya atınca çarpışmaları, la ortaya çıkan "çığır" sesi kadar iğrenç bi ses ben ömrümde duymadım. Hayır atamıyorum da oyuncacı, çünkü içinde miknatis var... İçinde miknatis olan bişey asla atılmaz...

Oha... Hanım bizim çocuk erik kurtardı... Ben hayatımda bu kadar saçma bişey görmedim... Sivri kafanın erikle çektiği şutu insanılmaz bir kıvraklıkla karşıladı... Futbolun her mevkii... de büyük yetenekli bu çocuk ama yani şimdi, erik kurtarmak da ne demektir...

Hanım bizim çocuk, Sivri kafayla parmak güreşi yapıyo... Yani bana demek istiyö ki "ben" demek istiyö, "hayatı" demek istiyö, "her zaman için minimal yaşamak isterim" demek istiyö... Sıkıyorsa herbi güreş, hem dengin.

Hanım bizim çocuk, erik sektiriyo... Hep söylüyorum, futbola karşı bu inanılmaz yeteneği gözlerimi dolduruyor... Hayır aklım da bulaniyor... Versem mi Beşiktaş'ın alt yapısına, bilemiyorum ki... Bi yandan da nimetle oyun olmaz, a eşsek... O ayrı bak.

Şimdi de bahçedeki hortumu almış, çiçek suluyo... İlgüzar... Bu çiçek sulanacağı zaman zaten onu suluyan biri var... Senin üzere vazife mi a eşsek... Lan Suladın işte, kapa suyu... Canım yanıyo benim burda, o su öyle aktıkça boşa...

Oo, bomba... Hanım bizim çocuk sivri kafayı sırtında taşıyo şu anda... Aralarında ne geçti bilmiyorum ama sırtta insan taşımak ne demektir ya... Bu nasıl bi karakter... Sizliktir... Oyunsu da bi yere kadar... İnsanın kırmızı çizgisinin olması lazım. A eşsek seni a...

“kendimi
durduracak
değilim”

Fırat Budacı

“HAVADA ET KOKUSU VAR”

Normalde mutfaktan çıkmayan kadınların bir anda oturdukları yerden kalkmayan birer prensese dönüştüğü, “yumurta bile kıramam” derken gururlanan adamların aniden izgara ustası oldukları inanılmaz bir dönüşümün hikâyesi bu. Bu hikâyede, birer endişe kaynağı olan aşırı kızgın mangallar önden atılan köftelerle geçiştirilecek, mangal tam kıvamındayken etler dönecek, ateş sönerken sosa belenmiş tavuklar doygun vücutlara ısrarla teklif edilecek, kadınlar patladıklarını iddia edecek, erkekler “daha sucuk var” diyecek, protezli yaşlılar uzun uzun çiğneyecek, bazı adamlar topun gelişine sert vuracak ve bir anne elindeki çatalla çocuğuna saldıracak... Oldukça şiddetli bir hikâye bu. Öykünün başlığını bir rock grubunun şarkı sözlerinden aldım. Tabi onlar “et kokusu” derken içinde nedensiz şiddetin, boşvermişliğin, ani (ve sert) seksin falan olduğu rahatsız, uzlaşmaz, iflah olmaz bir hayattan bahsediyorlar. Bense gerçek et ve gerçek et kokusundan bahsediyorum. Çünkü burası mangalların insanlara tahsis edildiği bir açık hava mekânı. Gördüğüm kadarıyla seks falan da yok.

Aç insanların tokların kalkışını sabırsızlıkla beklediği kalabalık bir yer burası. Normalde garsonlar, tokların gidişi sonrası, açlar gelmeden masaları temizlemek için vakti olan insanlardır. Ama arkadaşlarım, bize en yakın tok ailenin kalkışıyla birlikte garsonlara aman vermeden masanın etrafını saracak kadar arsız insanlar. Masada hayvan kemikleri ve bu kemiklerin üzerinde söndürülmüş sigaralar var. Görüntü, insan evladının hayvansal gıda tüketmek konusunda ne kadar vahşi olduğunu anlatmak için büyük bir fırsat. Mangalda tok insanların arkalarında bıraktıkları bir adet tavuk kanadı pişmeye devam ediyor. Toklar bu kanadı bırakıp gitmişler. Karnım çok aç, ama bir “kendin pişir kendin ye” ritüeline “çoktan pişmiş”le başlamak topluluk içinde hoş karşılanmayabilir. Masaya oturuyoruz. Ete kavuşmak için bu kadar arzulu davranmamızdan hoşlanmayan bir garson gelip masayı toplamaya başlıyor. Bir başkası mangalla birlikte nar gibi kızarmış tavuk kanadını alıp gidiyor. Artık aç insanlar olarak en baştan başlamak

zorundayız. Siparişleri veriyoruz.

Önümüzdeki masada takım formasını sahada giyme şansı olmadığı için mangal başında giyen genç bir baba var. Fenerbahçeli bu izgara şefi, masada birer prenses gibi süzülen güneş gözlüklü kadınlara, birbirlerine laf atmayı yakın arkadaşlık sanan adamlara ve koşma arzusuyla dopdolu oldukları için götlerinin yarısı sandalyenin dışında, havada duran çocuklara et pişiriyor. Çocuklar temas halindeki yarılarını da bir an önce sandalyeden kurtarmak için sabırsızlıkla “O köfte bitecek!” isimli parmakların gerginliğini kaybetmesini bekliyorlar. Güneş gözlüklü prenseslerden biri, çatallıyla tabağındaki pirzolayı dürtüp, “Bu pişmemiş!” diyerek Fenerbahçeli izgara şefini uyarıyor. Şef, iddiayı çürütmek için mangalını terk ederek derhal prensesin yanına gidip pirzolayı ağzına atıyor ve boğuk bir sesle iddiayı ret ediyor: “Nasıl pişmemiş!” Şef, delili (kan) yok ettiği için gerçeğin ne olduğunu tam bilemiyoruz, ama kadın iddialı: “Aaa yalan mı söyliycem basbaya kanlıydı işte.” İşte masadaki dev geyik tam bu noktada başlıyor. Anlatmak bile sıkıcı. Sadece başlığı veriyorum: “Avrupa’da ‘iyi pişmiş’ bile istesen kanlı gelir et!”

Garson siparişlerimizi getirirken yanımdan elinde çatalla bir kadın geçiyor.

Çocuğunun beslenmesini aksatmayan bu tip eli çatallı (ucu köfteli) annelere doğada çok sık rastlanıyor. Amacı çocuğuna ulaşip gıdayı ağzına sokmak (kuş tipi beslenme). Bu uğurda bazen bir savaşın ortasına ellerinde çatalla korkusuzca dalıp evlatlarına ulaşabiliyorlar. Gıda yardımı alan çocuk daha bir şevkle öldürüyor arkadaşlarını. Arkama dönüp Çatallı Kadın’ın hangi masadan kalktığına bakınca büyük bir organizasyonla karşılaşıyorum. Arkamda aynı anda çift mangal kullanan çok akıllı bir adam var. Nasıl da tek maşayla idare ediyor iki izgarayı. Nevaleyi her çevirişte maşasıyla izgaraya vurarak mangalı adeta bir ksilofona çeviriyor. Belli ki parça parça değil aniden et yığacak masaya. Çok güzel olacak. Büyük kolaylık. “Ulan bana kalmadı”yla, “Yiye sız yiye” arasında gidip gelen çifte duygulara gerek yok bu masada. Böyle düşününce herkes çift mangal ister aslında. Ama sadece bazıları alır. İşte bizim mangalımız da geldi. Hemen garsona dönüp, “Bir mangal daha alabilir miyiz acaba?” diye soruyorum. Biraz umudum var, ama cevap kısa ve net oluyor: “Çok yoğunluk olduğu için şu an veremiyoruz.” Vay şerefsiz!

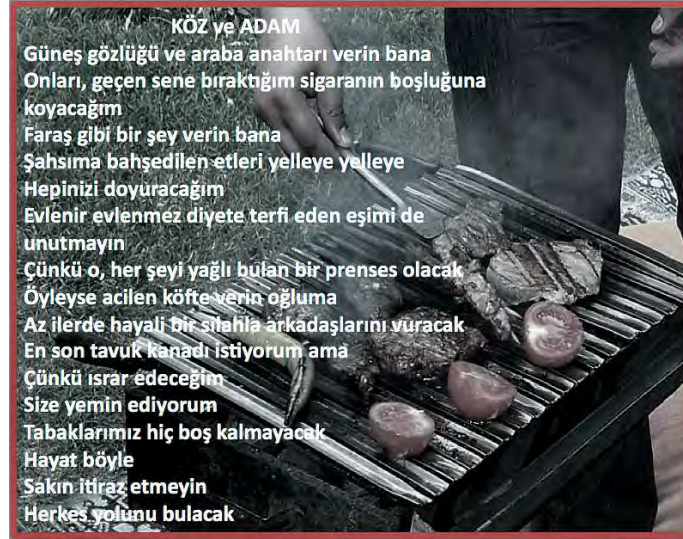
Yaklaşık yarım saat geçti, şu ana kadar iki köfte ve bir közlenmiş biber yiyebildim. Aynı mangala avuç açan insanlar olmamıza rağmen masamızda daha doygun bireyler var. Arkasında iz bırakmayan köfte faslını bitirip tabakta kalan kemikleriyle sayısını belli eden pirzolaya geçtiğimizde kimin ne mal olduğu ortaya çıkacak. Tuvalete gitmek için kalkıyorum. Ortam gerçekten şenlikli. Közden sigara yakan bir kovboy, sigara tadının değiştiğini iddia ederek tüm masaya “kömürde sigara”

kavramını yerleştirmeye çalışıyor. Başka bir köşede, elindeki maşayı masaya doğru uzatarak “Daha et ister misiniz?” diye soran bir şövalye var. Masadaki prensesler, artık çatlayacaklarını iddia edip koro halinde reddediyorlar kendilerine sunulan eti. Çatlamak, bayılmak, patlamak aslında çok da yemeyen bu kadınlar için bir gurur vesilesi. Böylelikle, doğada et yiyerek uzaklaştıkları şehir hayatına ve incelmış zevklerine geri dönüyorlar sanki. Maşalı Şövalye, kadınlarından ret cevabını alınca masadaki diğer erkeklerle bakarak, “Valla ben daha yerim,” diyor. Doğa ve güç erkekten yana olduğu için masadaki diğer şövalyeler de (keşke çatallarını havaya kaldırarak olsa) bu kararı neşe içinde onaylıyor. Sucukta karar kılınıyor. Maşalı Şövalye’nin eşi olduğunu tahmin ettiğim bir kadın, “Ay yeter Emrah patlıycaksın artık,” diyor. “Bana bişey olmaz,” diyor Emrah. ‘Bize bir şey olmaz’ der gibi Emrah’ı onaylıyor masadaki diğer erkekler. O anda, bütün masalardaki tüm erkekler ayağa kalkarak: “Bize bir şey olmaz!” diye haykırıyorlar. Mangal başındakiler maşalarını izgaralara vurarak tempo tutmaya başlıyorlar. Tüm erkekler koro halinde, “Bize bir şey olmaz. / Mangalda dönen et asla ziyan olmaz...” diye bir şarkıya başlıyorlar. Tam bu sırada gökyüzünden görünmez iplerle bağlı onlarca bütün koyun (hem de sosa belenmiş) mangalların üzerine iniyor. Korkudan çığlıklar atan kadınlar gerçekten patlıyor.

Tuvalet dönüşünde, sinema çıkışı filmin etkisinden kurtulamayan insanlar gibi mangalın başına geçiyorum. Pirzoları çevirirken bir yandan mangalıyla işini bitirip açık alanda top sektirmeye başlayan Fenerbahçeliyi seyrediyorum. Formasının hakkını teslim etmek için

olacak yabani çimenlerin üzerinde profesyonel saha çimini ima eden artistik hareketler yapıyor. Masadan bir erkek daha kalkarak Fenerbahçelinin karşısına geçiyor. Böyle durumlarda aşırı coşkudan korkmak gerekir. Her mangal erkeği futbolun bir doğa sporu olmadığını aklından çıkarmamalıdır. Fenerbahçeli, kendisinden top bekleyen arkadaşını görünce son kez sektirdiği topun geri dönüşüne sağlam bir vole çıkıyor. Vole, doğanın coşkusuna

kapılmış, istikamet tanımaksızın neşe içinde koşan bir 4 yaşın suratında patlıyor. Yere yıkılıyor 4 yaş. Fenerbahçeli, gol kaçırmış bir futbolcu gibi elleriyle ağzını kapatıyor. Darbenin ardından ayağa kalkan 4 yaş ağlayarak ailesine doğru koşuyor. Koştuğu yerde masadan ilk kalkanı yakından tanıyoruz: Çatallı Anne. Hareketlenen ikinci kişiye bu piknik alanının en akıllı adamı Çift Mangal. Çatallı Anne, 4 yaşa ulaşip onu kucağına alıyor. Kızın yüzü kıpkırmızı. Çift Mangal, bu ikilinin yanına ulaşip kısa bir an kızının yüzüne baktıktan sonra, başka bir yüze çeviriyor bakışlarını. Fenerbahçelinin yüzüne. Çift Mangal, iyice süzdüğü bu yüze doğru yürüyüşe geçiyor. Galiba bu bir doğa yürüyüşü değil. Belki bir tür vahşi yaşam mücadelesi. Mangal başında dikleşiyorum. Vaktim bol, etleri döndürmeme daha zaman var. Doğayı daha yakından gözleyebilmek için mangalımı terk ediyorum.

KÖZ ye ADAM
Güneş gözlüğü ve araba anahtarı verin bana
Onları, geçen sene bıraktığım sigaranın boşluğuna
koyacağım
Faraş gibi bir şey verin bana
Şahsıma bahşedilen etleri yelleye yelleye
Hepinizi doyuracağım
Evlendir evlenmez diyete terfi eden eşimi de
unutmayın
Çünkü o, her şeyi yağlı bulan bir prenses olacak
Öyleyse acilen köfte verin oğluma
Az ilerde hayali bir silahla arkadaşlarını vuracak
En son tavuk kanadı istiyorum ama
Çünkü ısrar edeceğim
Size yemin ediyorum
Tabaklarımız hiç boş kalmayacak
Hayat böyle
Sakin itiraz etmeyin
Herkes yolunu bulacak

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 3 AĞUSTOS 2017 | Sayı: 518

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncıdır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş., Yenibosna / İSTANBUL **Tel:** 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaralarımız:

TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

UYKUSUZ

İsrail askerleri, 50 yaşın altındaki Filistinlilerin Mescid-i Aksa'ya girişini yasakladı.

50 YAŞIN ALTINDAKİLERİ BURAYA ALIYORUZ...

